

Ivo Stropnik

ÉDEN IN EDÍNI

(Dva fragmenta iz rokopisa
Ekvinokcij nad Hipokreno)

[1]

Éden: Če je sleherna beseda kletvica! Ali si tudi ti stópil z bele prižnice nabirat lovoričje na Vrt, ki po drugih nebesih rase in na našem gnojišču najde dišečo smrt?

Kdo plačuje pot, dnevnic in prenočitve za odsotnost tvojega glasu? Za ločeno življenje Besede od Besede. Se ti povrne kdaj hoja na Vrt? Ali ni lepše pri ženskah, pri otrocih in ženi?

Preludij! Se ti skupaj oglasita utišanost in tišina, prijateljici zgovornega molka? Ali povedeš k opijanjanju obe ali vabiš k žeji noči samo eno zažejanost tišino?

Odrinjeno narečje! Na Vrtu ne boš našel ne ločila ne ločenosti od divjine. Sèm, čisto k meni, nepovrnljivo prinaša sprane tkanine, naveličane oblike celote. Noben čas jih tja v minljivo tkanje več ne žene.

Že obstajaš! V imenu prednikov molka sem te opazil. Postopal si spodaj – gredice tam spodaj te dobro poznajo, in ti si jih božal in zalival, a gredice niso zato tam. Gredic tam sploh ni. Dokler jih vidiš, bivajo zate, te sprane sanje.

A zdaj je prav, da prihajaš, ker gredic ne vidiš, in lahko vstopiš, ker veš, da v pijanem prividu so.

Na Vrtu te bomo klicali Edini. V orkestru nam manjka triangel in tja boš stopil in od tam boš s kletvicami ponarodelim gredicam prividno zemljo rahljjal.

[2]

Edíni: Prva kletvica dozori nad zlomljeno piščaljo, ki išče svoj pisk v odmevu. Majhna zelena celina je slava in tam je ta trenutek počivajočim čutom odvečen. Smrt je rajsko spevna in z njo smo si zares v sorodu. Bivajte se nad gnojnimi ranami celi in te rane dišijo.

Niso vse trave krive, če kosec divje bilke na njihovi rasti preklinja. V podrasti klije utišanost, nad njo rase tišina. Odmev vrne v glas vse neporazdeljeno. Tiho žensko uho ga sliši, ujame ga družinsko zatilje grla.

Žeja noči je manjša od žeje tišine. Pijancu molčečih strasti ni muka izpiti nobene bolečine; enako je, če žalosten ali vesel obraz v gluhi lozi ližem.

Z ločili se sveti red gredic podira. Neminljiva je divjina, a tja ne popeljem svoje pastirske duše, ki so ji – nobena ovca ne ve, zakaj – utišali piščal in ne dozori odmeva.

Prividni svetovi so postali prijazno zatemnjeni.

Me je res tako zgovornega uglasila božajoča hoja pod Vrtom, ko sem iz sladke rane skozi suho lovoričje na belo prižnico plezal?